

Arrest

nr. 297 613 van 24 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is het resultaat van een aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoeker op 5 mei 2022 had ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2022 werd ingediend door :

*R., H. (R.R.: 087000020174)
nationaliteit: Servië
geboren te Vitimirica Peje op 01.01.1987
adres: **

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Op 14.11.2000 diende de moeder van betrokkene, R. Z. (ov 5035730), samen met hem een Verzoek voor Internationale Bescherming (VIB) in. Dit VIB werd op 05.04.2001 afgesloten met een weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op 30.08.2002 diende de moeder van betrokkene voor hen beide een tweede VIB in. Op 03.09.2022 werd deze afgesloten met een weigering in behandeling nemen door DVZ. Op 26.02.2008 diende betrokkene een eigen asielaanvraag in. Op 26.06.2008 werd deze afgesloten met een weigering van verblijf door DVZ. Op 20.09.2021 diende betrokkene een nieuw VIB in. Op 10.02.2022 werd deze afgesloten met een weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS). Het beroep werd op 10.10.2022 verworpen door de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van deze procedures – namelijk iets minder dan 6 maanden voor het eerste VIB, 5 dagen voor het tweede VIB, 4 maanden voor het derde VIB en iets meer dan een jaar voor het laatste VIB – was ook niet van dien aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat betrokkene verschillende aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond artikel 9 bis indiende, namelijk op respectievelijk 22.07.2008, 24.08.2012, 24.04.2013 en 23.04.2015. De eerste twee aanvragen werden afgesloten als zijnde onontvankelijk op 17.06.2009 en 18.10.2012. De laatste twee aanvragen werden afgesloten als zijnde zonder voorwerp op 12.08.2013 en 02.03.2015.

Betrokkene verklaart dat hij een Rom is, afkomstig uit Vitimirica gelegen in het huidige Kosovo en dat hij thuis is geboren en nooit officieel is ingeschreven bij de gemeente, waardoor hij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt van de Kosovaarse autoriteiten, noch van de Servische. Verder zegt hij dat hij door een gebrek aan de nodige verblijfsdocumenten niet kan terug keren naar zijn land van herkomst. Terdege dient opgemerkt te worden dat uit betrokkenes asielrelaas blijkt dat betrokkene tot 1999 in Vitimirica Peje zou hebben verbleven. Betrokkene toont echter niet aan dat ondanks het feit dat hij de Kosovaarse nationaliteit niet zou bezitten dat hij daardoor geen recht zou hebben om aldaar te verblijven. Zodoende kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou hebben niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Bovendien dient gesteld te worden dat een persoon die geen enkele nationaliteit (meer) bezit, een procedure kan voeren om erkend te worden als ‘staatloze’ bij de Rechtbank van Eerste Aanleg. Desalniettemin geeft de erkenning als staatloze niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 10.02.2022 dat: “(...) u noch uw land(en) van herkomst, noch uw identiteit, noch uw nationaliteit ook maar enigszins aannemelijk heeft gemaakt en dat u in dit verband nagelaten heeft om aan uw medewerkingsplicht te voldoen. (...) Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen, maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.” (CGVS dd. 10.02.2022, p. 27). Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dd. 10.02.2022 eveneens dat: “(...) U verklaarde verder nooit identiteitsdocumenten te hebben verkregen van de Kosovaarse, noch

van de Servische autoriteiten. U diende zich tevens nooit aan bij enige ambassade teneinde dergelijke documenten te bekomen. Deze houding staat vanzelfsprekend haaks op uw verklaringen waaruit blijkt dat u gefrustreerd bent over uw onwetendheid aangaande uw achtergrond. Uw verklaringen over uw identiteit en afkomst kunnen gelet op voorgaande bevindingen dan ook geenszins overtuigen.” (CGVS dd. 10.02.2022, p. 2)

Verder blijkt bovendien uit deze beslissing van het CGVS tevens dat zijn broer S. evenals zijn andere familieleden over de Bosnische nationaliteit beschikken. Deze vaststelling valt niet te rijmen met de bewering van betrokkene over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat het administratief dossier van zijn moeder een paspoort van Bosnië-Herzegovina bevat, afgeleverd op 02.09.2022 en geldig tot 02.09.2023. Ook het dossier van zijn zus (dossier 5723102) bevat een geldig Bosnisch paspoort. Het lijkt aldus meer dan aannemelijk dat betrokkene eveneens over de Bosnische nationaliteit beschikt en niet over de Kosovaarse zoals hij beweert.

Betrokkene haalt aan dat hij niemand meer kent in Kosovo en er geen werk, inkomsten en geen woning zal hebben. Wat betreft het gebrek aan binding met zijn land van herkomst en dat hij er niemand meer kent, dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Aangezien uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke nationaliteit verzwijgt, kan deze bewering niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat betrokkene naar alle waarschijnlijkheid over de Bosnische nationaliteit beschikt, net als zijn moeder en zus en dat hij dan ook niet dient terug te keren naar Kosovo. Bovendien verblijven op dit moment zijn broer (ov *) en zijn zus (ov *) illegaal in België. Het staat betrokkene vrij om samen met zijn broer en zus (vermits zij verkiest niet terug te keren naar het Dublin- land gemachtigd om een eventueel VIB te behandelen) te vertrekken naar hun land van herkomst, om aldaar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor opvang van asielzoekers – en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Re- integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verklaart dat hij samen met zijn ex- partner, V. H. (ov *), 4 minderjarige kinderen heeft, namelijk J. H., D. H., A. H. en P. H. (allen ov *), die allen te Antwerpen zijn geboren en jarenlang geplaatst werden in een instelling. Nu zou hij stappen nemen om het contact met zijn kinderen te herstellen. Hiervoor beroept hij zich op artikel 8 van het EVRM. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkene het niet aannemelijk maakt dat zijn familieband met zijn kinderen voldoende hecht is om onder de bescherming van dit artikel te vallen. Betrokkene toont niet aan dat hij een affectieve band heeft met zijn kinderen noch dat hij een materiële band (in de vorm van alimentatiegeld e.d.) met hen zou hebben. Hieruit blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming (RVV, nr. .101.974 van 29.04.2013).

Volledigheidshalve dient er vermeld te worden dat de kinderen van betrokkene vooreerst geplaatst werden onder voogdij bij de grootmoeder in 2012, dit omdat betrokkene in de gevangenis opgesloten zat. Na een negatieve woonstcontrole werden de kinderen in een instelling geplaatst door de jeugdrechtbank van Antwerpen, dit sinds 2014 tot op heden. Verder dient eveneens vermeld te worden dat betrokkene in 2015 zijn kinderen zonder toestemming meenam uit de instelling om naar Duitsland te gaan. Hiervoor werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen wegens onttrekking van minderjarigen - ontvoering door vader of moeder in weerwil van een rechterlijke beslissing. Uit het administratief dossier blijkt dat de kinderen weer in de instelling geplaatst werden in 2016, waarbij er eveneens een contactverbod was opgelegd aan betrokkene. Betrokkene legt geen bewijzen voor die aantonen dat hij stappen onderneemt om de relatie met zijn kinderen weer aan te halen. Het is aan

betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bovendien is niet duidelijk of het contactverbod nog steeds geldt of niet.

Tot slot kunnen we maar van één kind de geboorteakte terugvinden. Op deze geboorteakte staat enkel de moeder vermeld. Betrokkene staat niet vermeld als zijnde de vader. Betrokkene legt eveneens geen geboorteaktes van zijn kinderen voor in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf, wat enige verwantschap zou aantonen.

Wat zijn moeder en zus betreft, zij verblijven op legale wijze in België. De moeder van betrokkene (ov *) is in het bezit van een B- kaart, geldig tot 14.12.2025. De zus van betrokkene (ov *) heeft eveneens een Bkaart, geldig tot 19.01.2026. Wat betreft het feit dat zijn moeder en zus in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Bovendien dient gemeld te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van art. 8 van het EVRM met zich mee zou brengen. Een terugkeer om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen vormt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en zijn moeder en zus. Wat zijn andere zus (ov 6912987) en zijn broer (ov 8959064) betreft, zij verblijven momenteel in illegaal in België.

Verder beweert betrokkene dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst vreest dat hij en zijn kinderen gediscrimineerd zullen worden door de etnische Kosovaren, Albanezen en Serviërs waardoor zijn kinderen in Kosovo niet naar school kunnen gaan en er geen toekomst zullen hebben. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien dient herhaald te worden dat er twijfel bestaat omtrent de nationaliteit van betrokkene, waarbij er een gegrond vermoeden is dat hij de Bosnische nationaliteit heeft.

Wat de kinderen van betrokkene betreft, zij zijn geplaatst en zijn momenteel in het bezit van een A- kaart, waardoor een terugkeer voor hen niet ter sprake komt.

De overige aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie (dat betrokkene in België is opgegroeid, dat hij een bijzonder langdurig verblijf heeft) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"- SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN VAN 29 JULI 1991

- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING

1. Door de verzoekende partij werd een aanvraag tot machtiging van verblijf om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven gericht tot de verwerende partij, zich baserende op zijn situatie en het bepaalde in art. 9bis Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekende partij aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet werd door verzoeker expliciet gewezen op de langdurige periode dat hij reeds woonachtig is in België en het verlies met elke band of binding die hij nog heeft met zijn land van herkomst (verzoeker benadrukte dat hij in de periode 1998-1999-2000 als minderjarige naar België toe is gereisd met zijn familie en hij hier sindsdien verbleef).

Verzoeker wees dan ook in het bijzonder op zijn langdurig verblijf in België (evenals zijn sociale en familiale banden die hij heeft) en het complete gebrek aan binding met zijn (vermoedelijke) land van herkomst als buitengewone omstandigheid, hetgeen door verzoeker werd aangehaald in het kader van zijn verzoek tot internationale bescherming.

Verzoeker moet vaststellen dat de gemachtigde hierover geen concrete beoordeling heeft gemaakt, ondanks dat dit werd opgeworpen door verzoeker als een buitengewone omstandigheid.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreffen de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Het komt de gemachtigde toe om deze elementen, als bevoegd bestuur, te beoordelen. Dit werd evenwel nagelaten.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

3. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf benadrukt dat hij een Rom is afkomstig uit Vitomirica (gelegen in het huidige Kosovo). Hij werd geboren in het jaar 1987. Verzoeker werd thuis geboren. Hij werd nooit officieel ingeschreven bij een gemeente.

Door de gemachtigde worden deze opgeworpen elementen vermeld in de bestreden beslissing ("Betrokkene verklaart dat hij een Rom is, afkomstig uit Vitimirica gelegen in het huidige Kosovo en dat hij thuis is geboren en nooit officieel is ingeschreven bij de gemeente, waardoor hij niet over de nodige identiteitsdocumenten beschikt van de Kosovaarse autoriteiten, noch van de Servische. Verder zegt hij dat hij door een gebrek aan de nodige verblijfsdocumenten niet kan terug keren naar zijn land van herkomst"; stuk 1, pagina 1-2), waarna door de gemachtigde wordt geoordeeld dat: "Terdege dient opgemerkt te worden dat uit betrokkene's asielrelaas blijkt dat betrokkene tot 1999 in Vitimirica Peje zou hebben verbleven. Betrokkene toont echter niet aan dat ondanks het feit dat hij de Kosovaarse nationaliteit niet zou bezitten dat hij daardoor geen recht zou hebben om aldaar te verblijven.

Zodoende kan de bewering dat betrokkene geen nationaliteit zou hebben niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid" (stuk 1, pagina 2).

De gemachtigde geeft in de bestreden beslissing derhalve aan dat, aangezien verzoeker tot 1999 in Vitimirica Peje verbleef, er verondersteld wordt dat hij een recht op verblijf zou hebben, waardoor dit geen buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Dit oordeel is onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

De gemachtigde miskent vooreerst dat de buitengewone omstandigheden dienen beoordeeld te worden op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De veronderstelling dat verzoeker tot 1999 een verblijfsrecht zou hebben gehad in Kosovo, miskent de zeer ruim verstreken tijdsperiode sindsdien en het langdurig verblijf in België. Er kan geenszins van worden uitgegaan tot verzoeker actueel nog een verblijfsrecht zou hebben in Kosovo. Verzoeker was bovendien tijdens zijn verblijf in Kosovo nog minderjarig (hij werd geboren in het jaar 1987), waardoor het onredelijk is om te veronderstellen dat verzoeker op de hoogte diende te zijn over zijn, al dan niet, legaal verblijf met zijn familie in Kosovo. Voor zover hem bekend, verkreeg hij nooit identiteitsdocumenten. Dit benadrukte hij in de aanvraag tot machtiging van verblijf. In de periode 1998-1999-2000 verliet verzoeker zijn regio van herkomst samen met zijn moeder Z. R. (OV *), zijn broer S. (OV *), en zijn zussen . (OV *) en S. (OV *). Zij reisden samen met A. R. (OV *), de broer van zijn vader, naar België toe. Verzoeker verblijft hier sindsdien, zonder in het bezit te zijn van identiteitsdocumenten.

Ten overvloede merkt verzoeker nog op dat door de gemachtigde niet wordt betwist dat verzoeker geen identiteitsdocumenten heeft van Kosovo of enig ander land (zoals Servië of Bosnië en Herzegovina). Er blijkt ook niet uit het administratief dossier dat dit het geval is. Door de gemachtigde werd kennelijk op 7 december 2022 een verzoek tot identificatie uitgestuurd naar Bosnië en Herzegovina, met echter een negatief resultaat.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

4. Door verzoeker werd in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet opgemerkt dat hij met zijn ex-partner V. H. vier minderjarige kinderen heeft: Y. H., D. H., A. H. en P. H.. Zijn kinderen zijn allen geboren te Antwerpen en werden jarenlang geplaatst in een instelling in België.

Verzoeker zat langdurig in detentie. Sinds zijn vrijlating nam hij opnieuw stappen om het contact met zijn kinderen verder te herstellen. Verzoeker heeft sinds tien jaar geen contact meer met de moeder van zijn kinderen gehad. Het is in het belang van de (minderjarige) kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders, zo ook hun vader.

In de bestreden beslissing wordt de voorgeschiedenis weergegeven van verzoeker en zijn minderjarige kinderen, waarbij niet wordt betwist dat verzoeker de vader is van de kinderen en de kinderen in België zijn geboren en ook in België verblijven. De opmerking dat verzoeker slechts één geboorteakte zou voorleggen, doet hieraan geen afbreuk. Het is daarom weldegelijk in het belang van de (minderjarige) kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun ouders, zo ook hun vader. De minderjarige kinderen hebben het recht om hun vader te kennen en in zijn nabijheid te verblijven. Dit wordt miskend door de gemachtigde.

Vervolgens oordeelt de gemachtigde dat verzoeker geen bewijs zou voorleggen dat hij stappen onderneemt om de relatie met zijn minderjarige kinderen weer aan te halen. Dit is evenwel niet correct. Door verzoeker werd een foto toegevoegd (onder stuk 5) met zijn kinderen, waaruit blijkt dat er opnieuw toenadering door verzoeker werd gezocht en hij hiertoe stappen onderneemt.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

5. Verzoeker merkt verder op dat de gemachtigde in de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat verzoeker slechts voor een "tijdelijke" of "korte" periode moet verblijven in zijn land van herkomst, in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Wat "tijdelijk" of een "korte" periode is, wordt niet omschreven. De gemachtigde hanteert het criterium "tijdelijk" en een "korte" periode nochtans al uitgangspunt indien de periode ter sprake komt waarbinnen de verzoekende partij dient te verblijven in zijn land van herkomst om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet in te dienen, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als "tijdelijk" of "kort", zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk criterium men onder "tijdelijk" of "kort" verstaat, terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven periode, "tijdelijk" of "kort", in de mogelijkheid zou zijn om in zijn land van herkomst te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf.

Er kan bovendien worden vastgesteld dat er meer dan 7 maanden verstreken zijn tussen het nemen van de beslissing door de gemachtigde (23.12.2022) en het moment van het indienen van de aanvraag (05.05.2022), waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode.

Het oordeel van de gemachtigde is hierom in strijd met artikel 9bis Vreemdelingenwet, in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

6. Gelet op bovenvermelde redenen blijkt dat de beoordeling van de gemachtigde inzake de "buitengewone omstandigheden" niet kan worden bijgetreden op basis waarvan de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en dringt zich een schending op van artikel 9bis Vreemdelingenwet, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van

de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek :

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoeker niet afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen die de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hij in zijn aanvraag had gewezen op zijn langdurige verblijf in België, de sociale en familiale banden die hij hier heeft en het complete gebrek aan binding met zijn vermoedelijke land van herkomst, als buitengewone omstandigheid. Hierover werd geen concrete beoordeling gemaakt, zo stelt hij.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet kan worden bijgetreden. In fine van de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat de aangehaalde elementen van lang verblijf en integratie -met name het feit dat verzoeker in België is opgegroeid en een bijzonder langdurig verblijf heeft- niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zij doet dat echter niet zonder te

onderzoeken of het indienen van een aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire post een schending van artikel 8 van het EVRM met zich zou kunnen brengen voor verzoeker, zowel vanuit de optiek van zijn familiebanden als vanuit de optiek van de door hem aangevoerde sociale banden. Desbetreffend heeft de verwerende partij erop gewezen dat de familiale en sociale banden geen blijk geven van een afhankelijkheid of hechtheid die een tijdelijke scheiding niet zouden kunnen verdragen. Aangezien het begrip privéleven doelt op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 Slivenko/Letland (GK), § 96), en de normale binding die ontstaat met België enkel en alleen door verzoekers langdurige verblijf niet als voldoende kan worden beschouwd om aannemelijk te maken dat hij een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België heeft, kan de Raad alleen maar vaststellen dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij, nadat zij tot het oordeel is gekomen dat er geen schending van artikel 8 van het EVRM werd aangetoond, heeft geoordeeld dat de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker niet in de ontvankelijkheidsfase wordt behandeld. Daarmee stelt de verwerende partij zich overigens op de lijn van de rechtspraak van de Raad van State in zijn arrest nr. 198 769 van 9 december 2009.

Verder wordt in de bestreden beslissing ook ingegaan op verzoekers verklaring dat hij niemand meer kent in Kosovo en er geen werk, inkomsten en woning zal hebben. De verwerende partij heeft gesteld dat ,wat betreft het gebrek aan binding met zijn land van herkomst en dat hij er niemand meer kent, dit niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid om de volgende redenen:

*“Aangezien uit de beslissing van het CGVS blijkt dat betrokkene bewust de ware toedracht aangaande zijn werkelijke nationaliteit verzwijgt, kan deze bewering niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien blijkt uit bovenstaande dat betrokkene naar alle waarschijnlijkheid over de Bosnische nationaliteit beschikt, net als zijn moeder en zus en dat hij dan ook niet dient terug te keren naar Kosovo. Bovendien verblijven op dit moment zijn broer (ov *) en zijn zus (ov *) illegaal in België. Het staat betrokkene vrij om samen met zijn broer en zus (vermits zij verkiest niet terug te keren naar het Dublin- land gemachtigd om een eventueel VIB te behandelen) te vertrekken naar hun land van herkomst, om aldaar een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor opvang van asielzoekers – en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op Fedasil – het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - en de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Re- integratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben om naar terug te keren, geen bestaansmiddelen of huisvesting zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Verzoeker stelt verder dat er niet kan van worden uitgegaan dat hij, omdat hij tot 1999 een verblijfsrecht zou hebben gehad in Kosovo, dit actueel nog steeds het geval is, gelet op de ruime tijdsperiode die sedertdien is verstreken. Bovendien was hij tijdens zijn verblijf aldaar nog minderjarig, kan niet van hem worden verwacht dat hij op de hoogte is van zijn al dan niet legaal verblijf aldaar en kreeg hij, voor zover hem bekend, geen identiteitsdocumenten. Het wordt door de verwerende partij ook niet betwist dat hij geen identiteitsdocumenten heeft van Kosovo of enig ander land. Een verzoek tot identificatie naar Bosnië en Herzegovina had een negatief resultaat, zo stelt hij nog.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing al werd gewezen op de bevindingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waar die had gesteld dat verzoeker noch zijn land(en) van herkomst, noch zijn identiteit, noch zijn nationaliteit aannemelijk heeft gemaakt, dat hij zich nooit bij enige ambassade heeft aangemeld om identiteitsdocumenten te bekomen en dat dit haaks staat op zijn frustraties over zijn onwetendheid betreffende zijn achtergrond. De verwerende partij heeft daaraan toegevoegd dat, voor zover er van moet worden uitgegaan dat hij tot 1999 in het huidige Kosovo zou hebben verbleven, verzoeker niet aantoonde dat hij er niet meer zou kunnen verblijven, ondanks het feit dat hij de nationaliteit niet zou hebben en dit dus geen buitengewone omstandigheid uitmaakt enerzijds, en dat hij een procedure kan voeren om erkend te worden als staatloze, die evenwel op zich ook niet automatisch recht geeft op verblijf anderzijds. De Raad stelt vast dat, in het licht van al deze elementen en het stilzitten van verzoeker om zich tot enige ambassade te wenden, het niet kennelijk

onredelijk is om de door hem aangehaald argumentatie omtrent het feit dat hij niet beschikt over identiteitsdocumenten niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden. Het gegeven dat verzoeker tijdens zijn vermeende verblijf in Kosovo nog minderjarig was doet geen afbreuk aan zijn huidige stilzitten. Overigens, waar hij betoogt dat om die reden van hem niet kan worden verwacht kennis te hebben over het al dan niet legaal verblijf van zijn familie aldaar, moet erop worden gewezen dat ook zijn moeder in België verblijft, zodat niet valt in te zien waarom hij zich daar niet bij haar over zou kunnen bevragen om duidelijkheid te scheppen.

Verzoeker beroept zich verder op de aanwezigheid van zijn kinderen in België. Hij wijst erop dat hij langdurig in detentie zat en sinds zijn vrijlating stappen ondernam om het contact met zijn kinderen te herstellen. Het is in het belang van de kinderen dat zij kunnen opgroeien in de nabijheid van hun vader. Dit wordt miskend door de bestreden beslissing, zo stelt hij. Hij voegt daar nog aan toe dat het niet correct is dat hij geen bewijs zou voorleggen van het feit dat hij stappen onderneemt om de relatie met zijn kinderen weer aan te halen. Hij wijst op het feit dat hij een foto heeft toegevoegd.

In de bestreden beslissing werd erop gewezen dat de kinderen reeds jarenlang en tot op heden zijn geplaatst in een instelling, dat verzoeker werd veroordeeld voor ontvoering van de kinderen en daarbij een contactverbod werd opgelegd, dat het niet duidelijk is of het contactverbod nog steeds geldt of niet, dat verzoeker geen bewijzen voorlegt van de stappen die hij onderneemt om de relatie met zijn kinderen weer aan te halen, dat hij niet aantoonst dat hij een affectieve of materiële band heeft met zijn kinderen en dat de familieband niet hecht genoeg is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Tot slot wordt ook nog vastgesteld dat geen geboortektes voorliggen waaruit enige verwantschap zou blijken.

Verzoeker stelt dat door hem een foto werd toegevoegd waaruit zou blijken dat hij opnieuw toenadering zoekt, maar in het licht van de specifieke elementen van de situatie toont hij geenszins aan dat die ene foto alsnog zou kunnen doen concluderen dat de band met zijn kinderen thans wél van die aard is om onder de bescherming te vallen van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing herhaaldelijk stelt dat hij slechts voor een tijdelijke of korte periode moet verblijven, in afwachting van een beslissing over zijn aanvraag, doch zonder enige indicatie te geven van de tijdsduur, terwijl die periode van belang is om te beoordelen of het voor een vreemdeling zeer moeilijk is of zelfs onmogelijk om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland. Er zijn reeds meer dan 7 maanden verstreken tussen het indienen van de aanvraag en het nemen van de bestreden beslissing, waardoor er sprake lijkt te zijn van een langdurige periode, zo stelt verzoeker nog.

De verwerende partij heeft er in de bestreden beslissing inderdaad onder meer op gewezen dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert zodat er in beginsel geen schending van artikel 8 van het EVRM voorligt. Een en ander is in lijn met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens die stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om België binnen te komen nadat verzoeker is teruggekeerd om zich via de bevoegde diplomatieke of consulaire post in regel te stellen. Indien hij aldaar een aanvraag indient, zal de verwerende partij deze aanvraag moeten onderzoeken en een beslissing moeten nemen. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. Dat de verwerende partij zou moeten aangeven over welke termijn zij het heeft wanneer zij spreekt over een tijdelijke terugkeer, is verder niet aangetoond. Dat een behandelingstermijn van 7 maanden moet worden beschouwd als "langdurig" is evenmin aannemelijk gemaakt.

Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot het oordeel is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is omdat *"de aangehaalde elementen [...] geen buitengewone omstandigheid [vormen] waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland."*

2.3. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend drieëntwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS